

The background of the entire image is a solid purple color. It is decorated with a pattern of white, hand-drawn heart outlines of various sizes. Some hearts are simple outlines, while others have a textured, sketchy appearance with internal lines.

Deborah de Meijer

Heb kanker lief

**Hoe ik de strijd tegen mijn
vijand overleefde en Gods liefde
mij voorgoed veranderde**

LEESFRAGMENT

Deborah de Meijer

Heb kanker lief

**Hoe ik de strijd tegen mijn
vijand overleefde en Gods liefde
mij voorgoed veranderde**

Heb kanker lief

© 2026, Deborah de Meijer

Uitgave: februari 2026

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Drukwerk: Wilco B.V.

Uitgave: Triple Boeken

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

www.deeserveit.nl

www.ablessedstoryteller.nl

ISBN 9789083574042

NUR 402

Alle rechten voorbehouden.

Om privacy redenen zijn alle namen in dit boek gefingeerd, behalve die van het hoofdpersonage. Het boek is geschreven vanuit mijn eigen perspectief en ervaringen, ik ben me ervan bewust dat betrokken personages het anders beleefd kunnen hebben en wil met mijn verhaal dan ook niemand schade toebrengen. De volgorde van gebeurtenissen en details kunnen soms afwijken van de werkelijkheid en enkele personages bestaan in werkelijkheid uit meerdere mensen.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

‘Jullie hebben gehoord dat gezegd werd:
“Je moet je naaste liefhebben en je vijand haten.”

En Ik zeg jullie: “**Heb je vijanden** lief en bid
voor wie jullie vervolgen, alleen dan zijn jullie
werkelijk kinderen van je Vader in de hemel.”’

Mattheüs 5:43-45

Voorwoord

Zoveel hartjes op de cover... En dat op een boek over kanker.

Mensen vragen me weleens hoe ik in een goede God kan geloven terwijl ik kanker heb gehad, maar juist in deze donkere periode realiseerde ik me dat ik Zijn liefde meer dan ooit nodig had. Mijn hart ging tijdens mijn ziekteperiode steeds meer open en Hij liet me Zijn liefde op verschillende manieren beleven. Soms door een Bijbeltekst, soms door de natuur, soms door muziek, een kaartje of woorden van iemand. Dankzij Zijn liefde en opdracht 'Heb lief' lukte het om positief te blijven en hoop te houden.

Ik wilde dat de cover geen stereotype beeld van kanker zou uitstralen, maar hoe ik me vanbinnen voelde. Geliefd door mijn Vader in de hemel. Ik vind dat de vormgever daarin prachtig is geslaagd. Dankbaar daarvoor!

Inmiddels ben ik acht jaar genezen van Hodgkin, een zeldzame vorm van lymfeklierkanker. Ik voel me nog altijd een blij en dankbaar mens, ook al overvalt het leven me soms nog steeds. Tijdens mijn ziekte- en herstelperiode deelde ik mijn verhalen over kanker al op mijn blog, waar ik ontzettend veel positieve reacties op ontving. Mensen vonden mijn schrijfstijl fijn en knap hoe positief ik alles benaderde.

Dankzij mijn blog, journalistieke opleiding en werk als freelance storyteller, heb ik veel met lotgenoten kunnen praten. Zo ontdekte ik dat elk verhaal over kanker uniek is, al zijn er onderling vaak raakvlakken. Elk verhaal mag er zijn.

'Wanneer komt je boek!?' krijg ik al jarenlang te horen.

‘Nog even geduld,’ antwoordde ik steeds. Door de jaren heen kreeg ik het steeds weer op mijn hart en schreef ik er af en toe aan, om het vervolgens weer even weg te leggen. Ik voelde me er lange tijd nog niet klaar voor. Ook omdat ik me nog niet volledig hersteld voelde na kanker en bezig was om mijn leven verder te verbeteren. Aan mijn verhaal leek maar geen einde te komen. Dit en dat moest ik ook nog in mijn boek vertellen! Maar op een gegeven moment realiseerde ik me dat mijn boek al heel wat pagina’s telde en met al die extra hoofdstukken uit mijn leven echt veel te dik zou worden. Inkorten voelde niet goed, aangezien ik als storyteller juist altijd een genuanceerd en diepgaand verhaal wil vertellen.

Misschien mocht ik het bij de periode houden waarin ik voor het eerst van zo dichtbij kennismaakte met Gods liefde. Een periode waarin ik brak met mijn oude, onzekere leven en koos voor een nieuw en liefdevol leven. Dus bij deze. Hier is mijn boek dan! Bloedeerlijk en vanuit mijn eigen beleving geschreven, waardoor jij hopelijk een inkijkje in mijn hoofd krijgt en het gevoel dat je alles een beetje met me meebeleeft. Ik hoop dat ik jou met ‘Heb kanker lief’ mag inspireren en een nieuw perspectief, hoop, troost of herkenning mag geven.

Liefs,
Dee

10 januari 2017

Negeren kan ik het niet meer. Ik lig op mijn zij en trek mijn benen op. Ik wieg mijn lichaam heen en weer, maar het helpt niet.

In mijn bovenbuik lijkt een oorlog gaande. Het ene geborrel na het andere en een lichte pijnscheut gevolgd door een hevige. Het zweet rolt over mijn voorhoofd en dan zit ik recht overeind in mijn bed. De woorden die mijn huisarts gistermiddag uitsprak, hoor ik zich in mijn hoofd herhalen. 'In je darmen zit een ontsteking. Als je voor elke maaltijd een oplosbaar medicijn drinkt, dan verbetert je stoelgang en voel je je binnen twee weken weer helemaal goed. Er is niets ernstigs aan de hand.'

De huisarts weet dat ik tijdens de kerstdagen rood vlees heb gegeten en misschien een beetje veel taartjes. Sinds die dagen heb ik buikpijn, vooral in mijn bovenbuik maar soms schieten de steken door naar mijn onderbuik. Menstruatiepijn is er niets bij, terwijl ik van die maandelijks buikpijn ook wakker kan liggen.

Ik sla de dekens van me af en stap uit bed om me klaar te maken. Deze week heb ik een aantal tentamens en ik ga me door deze buikpijn niet laten tegenhouden. Ik stap onder de douche en laat het warme water lekker lang over mijn lichaam stromen, kleed me snel aan, breng make-up op, pak mijn tas in en prop een banaan naar binnen.

Dan ben ik klaar om het huis van mijn moeder in Rotterdam weer in te ruilen voor mijn studentenkamer in Ede. Ik gooi mijn rugzak over mijn schouders en wil de deur uitlopen,

maar trek eerst nog een keukenkastje open om twee paracetamols uit een strip te drukken en op mijn tong te leggen. Ik pak een glas water en slik de pillen door.

Anderhalve maand later

1

Met een ruk sla ik de dekens van me af. Ik strijk met mijn hand over het laken van mijn matras. Nat van mijn eigen zweet.

De sterke geur dringt mijn neusvleugels binnen en ik val op mijn hurken om een emmer vanonder mijn bed te pakken. Ik klem de emmer tussen mijn benen en spuug schokkend de pizza mozzarella van gisteravond in een vloeibaar brouwsel de emmer in. Mijn lange blonde haren houd ik met een hand in een knot tot aan mijn hoofdhuid vast. Zweet mengt zich met tranen en het prikt in mijn ogen.

Als mijn lichaam stopt met schokken, adem ik diep in door mijn neus en uit door mijn mond. Nog een paar minuten blijf ik met de emmer tussen mijn benen geklemd zitten en staar voor me uit.

Mijn maag is leeg. Ik laat mijn haar los en grijp me vast aan de rand van mijn bed om overeind te komen. Ik stoei met mijn doorweekte pyjama en lijk vast te zitten als ik mijn armen omhoog strek om het kledingstuk over mijn hoofd uit te trekken. Ik spring op en neer om er beweging in te krijgen. Als ik me inbeeld hoe dit eruit moet zien, gaat alleen mijn buik

nog op en neer van het lachen. Au. Lachen doet pijn. Als ik tot bedaren ben gekomen, buig ik mijn bovenlichaam naar voren en schud mijn schouders heen en weer voor het laatste beetje natte stof. Een plof en mijn pyjama ligt op de vloer.

Alles om me heen lijkt te draaien. Ik sta een paar seconden stil. Misschien was die pizza toch niet zo'n goed idee.

Nog geen uur later steek ik mijn sleutel in het fietsslot. Het is donderdag 23 februari 2017. Mijn eerste werkcollege begint over een uur. Ik wil nog even snel boodschappen halen, dan hoef ik dat na school niet meer te doen.

Ik trap net als anders in een flink tempo door. Maar na nog geen tweehonderd meter voel ik mijn hart in mijn keel kloppen en open ik mijn mond om adem te halen. De vrieskou snijdt in mijn keel.

In de verte zie ik de weilanden al, ik ben er dus bijna. Even later spring ik van mijn fiets en zet deze op de stoep voorbij de ingang. Voordat ik naar binnen loop, hap ik in de buitenlucht weer naar adem. Ik kijk voor me uit naar enkele mensen die hun auto parkeren. Het lijkt alsof de auto's boven de parkeerplaats zweven. Wacht, nee, ik zie slechts de helft van de auto's. Nu dubbel zoveel. Als ik een suis in mijn oren hoor en mijn maag zich samenknijpt, zak ik zo snel als ik kan op mijn hurken naar de grond.

Ik blijf voor me uit staren, maar zie slechts een zwart gat. Het was maar vijf minuten fietsen, wat is er mis met mij? Ik adem weer in door mijn neus en uit door mijn mond.

Voor mijn gevoel zit ik hier zeker een kwartier voordat ik de parkeerplaats weer zie en alle geparkeerde auto's weer stil

lijken te staan. Ik realiseer me dat ik aan het klappertanden ben en mijn wangen en handen nauwelijks nog voel. Langzaam kom ik overeind. Met het zweet kletsnat op mijn rug, loop ik de supermarkt binnen.

Terug in mijn kamer leg ik snel de boodschappen op zijn plek en plof op bed. Als ik gestopt ben met klappertanden, pak ik mijn mobiel uit mijn jaszak. Ik zie nu pas een berichtje van Tim, de lieve schat die me elke ochtend goedemorgen wenst. Ik stuur meteen een berichtje terug.

Nog tien minuten. Ik vul de waterkoker, wrijf in mijn ogen en gaap zonder hand voor mijn mond. Dan pak ik mijn lege rugzak en schuif mijn laptop erin, samen met een paar pennen, wat te eten en een notitieblok. Als het water kookt, schenk ik mijn thermosbeker tot de rand toe vol. Ik hang er een theezakje in en draai de dop erop.

Mijn oordopjes vind ik na wat zoeken in mijn jaszak. Had ik die net niet in toen ik boodschappen ging doen? Heb ik serieus niet naar muziek geluisterd? Ik doe ze in en zet meteen een rustgevend lied op.

Dan draai ik me om naar de tafel en pak het doosje paracetamol, bekijk de laatste strip en druk er drie pillen uit. Vervolgens neem ik nog twee ibuprofen. Met een slok water werk ik alle vijf pillen naar binnen.

Even later trek ik de deuren achter me dicht. Ik woon op de campus tegenover de hogeschool, dus voordat ik het weet wandel ik samen met andere studenten door de draaideuren heen de school in. Waar moet ik zijn? Ik pak mijn mobiel uit mijn jaszak en check het lokaal. Tweede verdieping.

Na de laatste traptrede snak ik naar adem.

Snel druk ik de deurklink omlaag, want ik zie weer zwarte vlekken voor mijn ogen. Ik moet zo snel mogelijk zitten. De deur gaat niet open. Ik sta toch bij het juiste lokaal? Ik check het nog een keer op mijn mobiel. Ja, ik sta voor het juiste lokaal. Ik ben alleen vijf minuten te vroeg.

Ik hoor weer een suis in mijn oren. Die rugzak moet af, want die trekt in mijn nek. Ik zak op mijn hurken, zie weer zwarte vlekken en de muren om me heen beginnen te bewegen. Laat die rugzak maar, ik wrijf in mijn ogen en kom weer overeind. Kom op, Dee. Even volhouden.

‘Gaat het?’ vraagt Liza die komt aangelopen.

‘Ik ben een beetje moe en duizelig.’

‘Ben je al bij de huisarts geweest?’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Hij heeft me doorverwezen naar Star in Rotterdam voor een echo.’ Gisteren ben ik teruggegaan naar de huisarts. Dat oplosbare medicijn werkte voor zo’n anderhalve week, toen kwamen de klachten weer terug. Ze lijken steeds heviger te worden en de pijnstillers werken nauwelijks meer. Ik voel me ook steeds vermoeider.

‘Wat goed dat je bent gegaan.’

Ik knik.

Meneer Jansen komt met een laptop onder zijn arm, een tas in zijn ene hand en in zijn andere hand een beker koffie en zijn pasje, aangelopen. ‘Goedemorgen,’ groet Jansen. Hij houdt het pasje tegen het slot op de deur waardoor het bekertje iets kantelt. Voordat de koffie over de rand druppelt, trekt hij de deur open en loopt naar binnen. Liza en ik volgen. De tafels staan in een u-vorm.

Liza kijkt me aan. 'Ik hoop dat het niets ernstigs is en dat je dit keer het juiste medicijn krijgt voorgeschreven. Antibiotica misschien.'

Ik knik en glimlach. 'Ik hoop het ook.'

Jansen kijkt me aan en trekt zijn wenkbrauwen omhoog. 'Gaat alles goed?'

Net als ik wil antwoorden lopen meerdere klasgenoten het lokaal binnen.

'Ik heb al een paar maanden erg last van mijn buik en voel me steeds vermoeider en vandaag een beetje duizelig,' zeg ik snel.

'Dat is vervelend.' Jansen kijkt me nog steeds aan. 'Heb je een buikgriep?'

'Niet dat ik weet. Ik dacht zelf meer aan de ziekte van Pfeiffer omdat ik zo moe ben, maar dat verklaart de buikpijn niet. Ik moet morgen een echo laten maken.'

'Sterkte, Deborah. Als het niet gaat, geef het dan gerust aan.'

Ik knik en neem de tafel naast Liza in beslag. Aan de andere kant legt Daniëlle haar tas neer.

'Heb je nog steeds zo'n last?' Daniëlle fluistert en kijkt me met grote ogen vragend aan.

'Ja,' zeg ik. 'Ik ben gisteren weer bij de huisarts geweest.'

'O, dat meen je?' vraagt Daniëlle. 'En?'

'Ik moet morgen, vrijdag, een echo laten maken.'

Daniëlle knikt en opent haar laptop. 'Ik hoop dat het meevalt.'

Jansen klapt nu ook zijn laptop open. 'Goedemorgen iedereen, laten we de tafels weer in twee groepen van zeven

schuiven, dan kunnen jullie verder met de twee tijdschriften. Mevrouw Bruinsma komt me versterken, maar zij schuift iets later aan.'

Zonder dat iemand iets zegt, staan alle studenten op en klinkt er een kabaal door de ruimte.

2

Dinsdag. Ik heb de bus gemist. Nu moet ik twintig minuten wachten op de volgende en kom ik te laat voor de fotoshoot. Ik kijk naar het bankje en snak naar adem.

Voor het fictieve tijdschrift waar ik samen met een aantal klasgenoten aan werk, mag ik een fotoreportage maken over vier stellen vriendinnen die een bijzonder symbool hebben voor hun vriendschap. De vriendinnen waar ik net vandaan kom, hadden badeendjes als symbool. Ze konden bijna tussen de eenden in huis zwemmen. De volgende vriendinnen hebben elkaar ontmoet op een manege, dus ga ik een foto van ze maken met een paard in het midden. Zelf heb ik ruim twaalf jaar op paardrijden gezeten, dus dit lijkt me een leuke uitdaging.

Het bankje bij de bushalte is nat van de regendruppels die vanochtend uit de lucht vielen. Mijn lichaam moet zitten, dus leg ik de plastic tas, waar mijn reflectiescherm in zit, op de bank en neem plaats. Als ik zit hoor ik de vogels vrolijk fluiten. Een paar seconden kijk ik vragend naar de open lucht, maar dan grijp ik naar mijn fluitende mobiel. 'Hallo, met Deborah.'

'Goedemorgen mevrouw, u spreekt met huisarts Hagelaar.

Uw eigen huisarts Van Gent is momenteel afwezig, dus ik val voor hem in.'

Waarom belt hij daar nu over? Die echo had ik afgelopen vrijdag en gisteren werd ik al gebeld om diezelfde dag nog bloed af te nemen. De uitslagen zou ik overmorgen pas krijgen.

'Goedemorgen, dokter Hagelaar,' zeg ik snel.

'Ik bel u over de resultaten van uw echo- en bloedonderzoek. Voor wat meer duidelijkheid zou ik graag nog een aantal onderzoeken laten uitvoeren in het IJsselland Ziekenhuis in Capelle aan den IJssel. Ik heb al een afspraak bij een internist voor u proberen te maken, maar dat kan wel twee weken duren. Daarom lijkt het me beter als u zich vandaag nog meldt bij de Spoedeisende Hulp.'

De Spoedeisende Hulp. Serieus? Twee weken wachten klinkt voor mij niet zo lang. Ik wil deze fotoshoot eigenlijk niet afzeggen, want dit is de eerste keer in anderhalf jaar tijd dat ik eindelijk eens iets meer met fotografie mag doen. Die kans wil ik niet aan me voorbij laten gaan en ik vind het niet netjes om een fotoshoot op het allerlaatste moment af te zeggen. 'Ik begrijp het,' zeg ik. 'Maar ik ben nu voor mijn studie in Ede, niet in Rotterdam. Kan ik er ook morgen heen?'

'Ik heb liever dat u zich nu zo snel mogelijk meldt bij de Spoedeisende Hulp, dan kunnen ze vandaag nog een aantal onderzoeken uitvoeren.'

'Ik begrijp het,' zeg ik weer. 'Ik pak mijn spullen en dan kom ik naar het ziekenhuis in Capelle. Het kan wel twee uur duren voordat ik er ben.'

'Heel fijn. U mag zich bij de ingang van de Spoedeisende

Hulp melden, ze verwachten u.'

'Oké, zal ik doen. Bedankt.'

'Bedankt. Ik spreek u snel.'

Zonder verder na te denken, stap ik in de eerstvolgende bus terug naar de campus. Ik stuur een bericht naar de meiden van de fotoshoot dat het vandaag helaas niet door kan gaan. Op mijn kamer verzamel ik alle spullen bij elkaar die ik denk nodig te hebben voor de komende dagen. Ik pak mijn rugzak en prop er alles in wat ik mee wil nemen.

Normaal gesproken neem ik iets meer tijd en organiseer ik alles keurig in mijn tas, zodat alles heel en overzichtelijk blijft, maar daar heb ik nu het geduld niet voor.

Vijf minuten later verlaat ik mijn kamer, wandel over de galerij, strompel de trappen af en ben onderweg naar de bushalte.

Voor één keer heb ik geluk, de bus komt er meteen aan. Na drie haltes stap ik uit op station Ede-Wageningen. Ik hoef niet lang te wachten voordat de trein arriveert. Eenmaal een plekje gevonden, zet ik mijn volgepropte tas op de lege stoel naast me neer. Ik adem in door mijn neus en uit door mijn mond. Niet nadenken, het is niets ernstigs, het komt vast goed. Ik doe mijn oordopjes in en focus me op de muziek, terwijl ik met een mouw het zweet van mijn wangen veeg. Ik rits mijn jas open en leg mijn hand op mijn bovenbuik. Dat voelt warm aan en verlicht de hevige steken.

3

In het ziekenhuis mag ik meteen in een potje plassen en mijn urine inleveren. Vervolgens lig ik op een bedje zodat een verpleegkundige zeven buisjes bloed kan afnemen.

Elke verpleegkundige en assistente stelt zich netjes voor, maar ik onthoud geen enkele naam. Een arts vertelt dat hij me wil opnemen in het ziekenhuis. ‘Dat is het beste voor een zo snel mogelijk onderzoek.’

Opnemen? Moet ik dan in het ziekenhuis blijven? Vanacht ook? Waarom zo’n haast? Volgende week was wat mij betreft ook prima geweest, dan had ik nu prachtige foto’s kunnen bewerken.

Een verpleegkundige begeleidt me naar een zaaltje waar al drie bejaarde vrouwen liggen. Naast de bedden zitten familieleden of vrienden, die vluchtig opkijken als ik op mijn aangewezen bed bij het raam ga zitten. Het is blijkbaar bezoekuur.

De verpleegkundige zet een fles transparante vloeistof en een bekertje naast me neer. ‘Je mag om het halfuur een volle beker contrastvloeistof leegdrinken, dan zien we jouw organen straks beter op de CT-scan.’

Ik knik en weg is ze.

Een arts komt langs, of een verpleegkundige, dat weet ik niet zeker. Hij lijkt veel te jong om arts te zijn. Hij stelt zich voor maar inmiddels doe ik niet eens meer de moeite om een naam te onthouden. Wel krijg ik mee dat hij me wil onderzoeken.

Hij trekt de gordijnen om mijn bed heen dicht. Ik hoor de families nog altijd kletsen, maar ik kan niet verstaan waar

ze het over hebben. Ik moet mijn trui uittrekken, mijn hemd ook, maar mijn bh mag ik aanhouden.

Ik ben mijn moeder dankbaar dat ze me van jongs af aan heeft geleerd om elke dag schoon en netjes ondergoed te dragen. ‘Je weet maar nooit wanneer je in het ziekenhuis belandt.’

De verpleegkundige drukt de kop van zijn stethoscoop op mijn rug. Een koude rilling gaat door me heen. Vervolgens haalt hij de kop van mijn rug en plaatst het koude ding boven mijn borst. Op de papieren die naast mijn bed liggen, noteert hij allerlei gegevens.

‘Bedankt’, zegt hij en trekt de gordijnen open.

Alle aanwezige gezichten staren me aan. ‘Mag ik me eerst aankleden?’ vraag ik stomverbaasd.

‘O, excuses.’ Met een blos op zijn wangen glimlacht hij. Hij trekt snel de gordijnen weer dicht en loopt de gang op.

Ik grinnik en als ik de gordijnen zelf open nadat ik me heb aangekleed, kijk ik recht in het gezicht van een nieuwe verpleegkundige.

Ik moet een contactpersoon opgeven, mocht er iets ernstigs gebeuren. Liefst twee zelfs. Mama en Tim dus maar. Ik grijp naar mijn mobiel en stuur ze een berichtje dat ze niet moeten schrikken maar dat ik in het ziekenhuis ben opgenomen.

Weer een nieuwe verpleegkundige, wanneer raken ze op?

Voor de zoveelste keer wordt me gevraagd hoe het met me gaat. ‘Hoe voel je je? Waar heb je pijn? Welke medicijnen gebruik je?’ Telkens geef ik dezelfde antwoorden. ‘Moe en buikpijn. Ik slik hooikoortstabletten en de pil.’ Vragen ze dit bewust zo vaak of werken ze gewoon niet efficiënt?

Een uur later loopt mijn moeder de kamer binnen. Ik heb haar nog nooit zo verslagen zien kijken. Alsof ze een maand geen oog heeft dichtgedaan.

Beseft zij wat er gaande is? Tim belde na mijn bericht meteen terug dat hij juist van mijn bericht schrok. Ik zei hem dat er waarschijnlijk niets aan de hand is, maar dat dit nu praktischer is voor de onderzoeken. Het heeft geen zin om nu naar me toe te komen, hij kan toch niets voor me doen.

Voor mama maak ik een lijstje met spullen die ze vanavond voor me mag meebrengen. Voordat ik verder na kan denken, lig ik onder een CT-scan. Mijn lichaam begint te gloeien zodra de buis begint te draaien. Als ik van tevoren niet was gewaarschuwd, had ik waarschijnlijk het idee dat ik buiten bewustzijn zou raken.

Na de CT-scan begeleidt een verpleegkundige me naar een bed waarop ik de nacht mag doorbrengen. 's Avonds word ik in datzelfde bed naar een andere afdeling gereden.

‘Nu lig je op de juiste afdeling,’ zegt de verpleegkundige.

Ik kijk om me heen en mijn ogen vallen op het bordje aan de deur. ‘B3 – Oncologie’. Geen idee wat oncologie betekent, maar als ik om me heen kijk, haal ik met mijn eenentwintig jaar de gemiddelde leeftijd van deze afdeling een flink stuk naar beneden.

Voordat de nacht aanbreekt, komt dokter Bleken, de arts van deze afdeling wiens naam ik inmiddels zowaar heb onthouden, nog een keer langs. Hij vertelt dat de chirurg morgen onder plaatselijke verdoving een lymfeklier in mijn hals wil wegsnijden voor een biopsie.

‘Is dat écht nodig?’ vraag ik, terwijl ik het antwoord al in zijn ogen zie.

De tranen rollen als kleine watervalletjes over mijn wangen. Ik kan niet tegen bloed. Ik kan niet tegen naalden. Ik kan dit niet.

4

Mijn hoofd draait overuren en mijn lichaam doet pijn. Mijn ogen willen niet open maar het gaat vanzelf. Weer een apparaat dat piept, niet naast mijn bed, maar ertegenover.

Waarom komt niemand? Moet ik op een alarmknop drukken? Het gepiep blijft doorgaan. Pijnscheut. Ik draai me om. Au! Een steek in mijn arm. Ik lig op het buisje dat een verpleegkundige in de holte van mijn elleboog heeft ingebracht.

Ik draai terug en kijk recht in de felle lamp die mijn overbuurvrouw zojuist aanklikte. Waarom? Het is midden in de nacht. De kamerdeur staat wagenwijd open, waardoor het ganglicht óók nog eens in de kamer valt.

Om de minuut hoor ik voetstappen. Zouden die hierheen komen? Wat willen ze nog meer van me weten? Heb ik nog niet alles verteld? Moeten ze nog meer onderzoeken doen? ‘Morgen pas weer,’ zei de arts.

Ik verplicht mezelf om te slapen, maar dan hoor ik weer voetstappen, dit keer klinkt het meer als geslof. Mijn ogen willen weer open en ik zie hoe mijn overbuurvrouw voorbij de deur sjokt.

Wat heeft zij gladgeschoren benen, geen haartje te bekenen, hoe is het mogelijk? Op haar hoofd draagt ze een muts en

met een rollator beweegt ze zich voort; voor even losgemaakt van het infuus. ‘Nu lig je op de juiste afdeling,’ hoor ik de verpleegkundige in mijn hoofd weer zeggen. Haar woorden dringen nu pas tot me door. De kankerafdeling. Ik lig op de kankerafdeling. Op een kamer met drie bejaarde kankerpatiënten. Waarom lig ik hier? Ík heb toch geen kanker?

5

De volgende ochtend mag ik gaan liggen voor een echo van mijn hals. De radioloog tekent met zwarte stift een kruis boven mijn linker sleutelbeen. Op die plek zal een biopt van een lymfeklier worden genomen.

Even later lig ik weer op bed en pak mijn laptop. De rest van de dag mag ik niets eten, want ik moet nuchter blijven voor de operatie. Een serie kijken dan maar. Ik leg mijn rechterhand op mijn bovenbuik, het geeft een warm gevoel.

Al mijn kleren mogen uit, behalve mijn slip en sokken. Ik krijg een blauw soort jurk met aan de voorkant een oranje V-hals. Een achterkant is er blijkbaar niet.

Eenmaal op de operatiekamer valt mijn blik op een man met stralende, heldergroene ogen. Hij steekt zijn hand naar me uit. ‘Ik ben de chirurg.’ Hij vraagt wat ik in het dagelijks leven doe.

‘Ik studeer Journalistiek,’ zeg ik. ‘Dus doe je werk maar goed.’

‘Jongens! Horen jullie dat?’ roept hij door de ruimte. ‘We

moeten allemaal extra goed ons best doen, anders wordt er een kritisch artikel over ons geschreven.’

Ik grinnik.

Terwijl de chirurg en assistentes lachen en mijn operatie voorbereiden, denk ik aan mijn blogwebsite. Ik blog wekelijks over dagelijkse geluksmomenten, maar ook over persoonlijke gebeurtenissen, vrijwel altijd met een positieve draai, in de hoop anderen te inspireren. Maar wat voor positiefs kan ik over deze dagen in het ziekenhuis schrijven?

Intussen krijg ik uitleg over de operatie, waarvan ik de helft niet onthoud. Ik zucht opgelucht als ze vertellen dat ik onder narcose word gebracht, en ik dus niet plaatselijk hoeft te worden verdoofd om bewust te ervaren hoe de chirurg in mijn vlees snijdt. Een mondkapje verschijnt over mijn neus en mond. ‘We dienen je een medicijn toe tegen de misselijkheid,’ geloof ik dat iemand zegt. ‘Nu dienen we de narcose toe.’ Moest ik nou tellen? Of tellen zij? Ik weet het niet meer, maar ik sluit mijn ogen. Gesuis in mijn oren.

‘Je mag wakker worden, Deborah,’ hoor ik iemand in een vaag universum zeggen. Mijn ogen gaan zachtjes open en ik zie een schaduwwachtig gestalte voor me. Ik laat mijn ogen dichtvallen. Wat is dit? Laat me met rust. Snel wakker worden is nooit mijn ding geweest.

‘Wil je een perenijsje?’

Ik lig onder twee lakens met daaroverheen twee verwarmde dekens en heb het nog verschrikkelijk koud. Het vriest hier bijna. Een perenijsje, hoe komen ze erbij? De chirurg en assistentes hebben de kou misschien nodig om zich

goed te kunnen blijven concentreren, maar mijn lichaam wil niet nog erger bibberen.

‘Nee, dank je wel,’ zeg ik. Pas later vertelt iemand me dat ze tijdens de narcose een buis in mijn keel hadden aangebracht om mijn ademhaling te stimuleren. Een ijsje zou mijn keel tot rust kunnen brengen, maar mijn keel had klaarblijkelijk nergens last van.

Ik lig nog een klein halfuur in de rustruimte van de OK en dan brengen twee vrijwilligers me terug naar een eenpersoonskamer. Gisteravond vroeg een verpleegkundige aan me of ik dat wellicht fijner zou vinden, vanwege mijn jonge leeftijd en situatie. Daar zei ik direct ‘ja’ op.

Zodra ik de kamer word binnengereken zie ik Tim en mijn moeder. Ik voel een kriebel van geluk in mijn buik, zo blij ben ik om Tim te zien. Maar het enige wat ik voor elkaar krijg is met mijn vochtige ogen naar hem knipperen.

Terwijl ik eindelijk aan mijn eerste maaltijd van de dag zit, mijn avondmaaltijd, stapt dokter Bleken binnen.

6

Ik denk terug aan vorig jaar, aan alle uitstapjes die ik maakte. Aan alle dagjes weg en de avonden dat ik zonder zorgen uiteten ging. Het lijkt inmiddels een sprookje. Een sprookje waarin ik mijn prins op het witte paard ontmoette. Een prins die in werkelijkheid geen paardenfan is en al helemaal geen prins. Maar een gentleman is hij zeker. Mijn mondhoeken krullen omhoog.

Het liefste zou ik vandaag nog samen met Tim ergens in de natuur wandelen, zoals afgelopen herfst op de Veluwe.

Het was een beetje mistig en in mijn nek voelde ik een lichte kou waaien. Voor me zag ik een uitgestrekt wandelpad. De bladeren van de bomen waren nog net niet helemaal bruin. Toen ik mijn oren spitste hoorde ik slechts het geluid van de vogels en onze voetstappen op het verharde pad. We vertrokken die ochtend iets later dan gepland naar Vierhouten. De wekker ging niet af, maar na een vlug en stevig ontbijt vertrokken we dan toch. In de auto zong Tim al vrolijk mee met allerlei nummers, maar ik moest nog wakker worden want ik ben geen ochtendmens. Eenmaal tussen de bomen ontwaakte ik en hield mijn camera in de aanslag. De natuur heeft iets bovennatuurlijks, misschien zit het hem in de naam. Tim deelt vaak allerlei weetjes waar ik vol nieuwsgierigheid naar luister. Na de wandeling kletsten we elkaar bij onder het genot van een kop cappuccino.

Ik realiseer me nu hoe fijn dit soort gewone dagen waren. Wat heb ik mogen genieten. Maar als ik vervolgens besef dat ik in het heden leef, overvalt de angst me. Zal ik ooit nog zulke zorgeloze dagen meemaken?

Ik wil er niet aan denken. Ik wil niet toegeven aan die angst en onzekerheid. Ik kom overeind en pak mijn laptop van tafel. Met moeite houd ik mijn ogen open maar ik verplicht mezelf afleiding te zoeken. Al die herinneringen ophalen, kost me veel energie. Het komt goed. Nog maar een serie kijken dan.

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.

Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Heb kanker lief • Deborah de Meijer

ISBN 9789083574042 | 412 pagina's | hardcover | € 23,95 | www.deeserveit.nl

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK